

Stichting

GlobeTruckers

Truckrun

Nieuwsbrief

Nummer 27

februari 2022

Even iets uitleggen.....

De Truckrun..... kennen jullie dat fenomeen nog? Van vroeger, toen alles beter was. Nou ja beter, in ieder geval anders. En nu? Ja wat kan er nu nog, wat kan er vandaag nog wel maar morgen of over een half jaar niet meer? Ook al mag nu in principe alles weer, garanties heb je niet. De kans dat na de zomer weer wat de kop opsteekt is vrij groot en hoe gaan we daar dan mee om? Lastig hoor, vooral als je wat wilt organiseren.

Weem nou zoiets als, ehhhh nou laten we gewoon eens een Truckrun nemen. Hoe organiseer je nu zoiets, normaal gesproken begonnen we in december/januari al met afspraken en vooral (soms wilde) plannen te maken. En vanaf dat moment ging het balletje dan rollen, als een sneeuwbal die steeds groter werd en uiteindelijk werd de Truckrun steeds concreter en kwam het tot een vastomlijnd en dichtgespijkerd geheel. Althans zo leek het voor de buitenwacht, zelf zagen we continu beren op en naast de weg en andere dingen die fout konden gaan, fout moesten gaan en ook inderdaad fout gingen. En dan was het weer de kunst om daar zo min mogelijk van te laten merken. Maar uiteindelijk stond er een evenement waar we rete trots op waren. En nu? Ja nou eh, zie 2020 en 2021. Geen spoor

van Truckrun. Kon gewoon niet, je kon gewoon niet zoiets groots organiseren als je niet weet of het wel door kan en mag gaan. En los daarvan, ga jij maar eens bij bedrijven langs of ze nog genegen zijn om ons te sponsoren. De meeste zijn druk bezig om hun eigen broek omhoog te houden. Iets wat niet iedereen gelukt is want één van onze eerste en grootste vaste sponsors heeft de deuren al moeten sluiten.

En er komt ook nog een ander aspect de hoek omkijken en die is niet minder belangrijk: Wij zelf.

Zo'n organisatie trekt nogal een behoorlijke wissel op je eigen gemoedsrust. Als je op de dag van de run ziet hoeveel mensen er rond lopen dan moet je er niet aan denken dat er ook maar iets gebeurd. Wat dan ook. Ga maar na, op het drukste moment van de dag, vlak voor vertrek van de kolonne, waren er grof geschat zo'n 125 chauffeurs (waarvan er veel ook familie meehadden), 125 bijrijders (met vaak een begeleider), ongeveer 100 motorrijders, gemiddeld 20 man van de Amerikaanse politievoertuigen groep, zo'n 30 vrijwilligers en nog eens het publiek. Ik denk dat je het al gauw over 600 personen maar waarschijnlijk nog veel meer hebt. Ja, ik weet het, de laatste jaren hadden we een maximum van 100 chauffeurs maar het gaat even om het plaatje.

Als bestuurslid voel, nee, ben je wel verantwoordelijk voor het hele evenement. Je hebt er echt geen idee van hoe wij voor en tijdens de run in de rats zaten. Er kan op zo'n dag zó veel fout gaan, ook ernstig fout

gaan. Stel nou eens dat er onderweg op wat voor manier dan ook iets gebeurd met één van de rijders. Je moet er niet aan denken, maar dat deden wij wel. Natuurlijk is het evenement verzekerd maar tot hoever gaat dat? De laatste weken voor de run blijft dit maar door je hoofd malen. Bij mij wel in ieder geval en het zal geen verassing zijn dat dat behoorlijk ten koste gaat van je nachtrust. Als ik even voor mezelf spreek merkte ik dat ik dat steeds moeilijker kon opbrengen en eigenlijk had ik al besloten om er na de run van 2018 in Zaanstreek een punt achter te zetten. De fut was eruit. Maar tijdens die run gebeurde er iets, nee rustig maar, het was iets positiefs: Het publiek. Ik vertrok met de motor, Eirik als fotograaf achterop en uitgezwaaid door de burgemeester die 1½ uur daarvoor al op een andere afspraak had moeten zijn, als laatste aan de rit. Net over de Julianabrug stond het drie rijen dik aan publiek en het mooiste was dat iedereen stond te applaudisseren toen wij langs reden en wie niet stond te klappen stak een duim omhoog want gelijktijdig lukt niet. Niet alleen voor mij hoor, ik hoorde dat ze dat bij alle motorrijders deden. En dat gebeurde niet alleen daar maar langs de hele route. Ik krijg nu na al die jaren nog steeds kippenvel als ik daaraan terug denk. Dit gaf mij weer zoveel energie dat ik spontaan besloot om door te gaan. En na terugkomst is het ook weer geweldig als je al die glunderende gezichten van de rijders ziet en als je dan ook nog een kleurplaat krijgt van een van de bewoners van de Prinsenvestiging dan weet je wel waar je het voor doet. Kortom, de dag zelf is een waar feest, onvergetelijk.

Er kwam dus weer een volgende run, Heemskerk 2019.

Dus begin je weer met de voorbereidingen, vergaderen, gesprekken, telefoontjes, schrijfsessies, telefoontjes, vergaderen, rondrijden, telefoontjes, schrijfsessies, nadenken, oplossingen verzinnen, schrijfsessies, nóg meer vergaderen, nóg meer telefoontjes, nóg meer schrijfsessies en nog vééél meer oplossingen verzinnen maar vooral ook héél véél tegenwerking van de Gemeente Heiloo en een aantal bewoners van een straat in de route. Waar we in

Zaanstreek echt álle medewerking krijgen van de Gemeente om de route rond te breien, zelfs als we een eenrichting straat tegen de stroom in willen rijden, deed Heiloo onwijs moeilijk over een straat van 385,3 meter waar sinds 3 maanden een inrijverbod voor vrachtwagens gold. Achteraf bleken daar 2 bewoners achter te zitten die kennelijk een hekel hadden aan vrachtwagens. Na diverse bezoeken aan het gemeentehuis, telefoontjes, mails, een handtekeningenactie in de bewuste straat (alle bewoners op 2 na positief over de run) bleef één wethouder zijn poot stijf houden: Geen ontheffing. En dat één week voor de run! Dus wéér in de auto richting Heiloo om de route te veranderen, bellen met wegbeheerders, uitwerken, route aanpassen voor de navigatie, opstelplaatsen van de verkeersregelaars aanpassen en een partij ergernis van hier tot Tokio en vér daar voorbij. Maar de rit zelf was weer grandioos, ook weer met het publiek. Héél veel mensen langs de kant, meer dan voorgaande jaren en ook hier weer applaus en duimpjes omhoog. Kortom; de dag zelf weer een groot feest. Maar toch vraag je je af: Is dat al die moeite en inzet waard? Zeker al die tegenwerking in Heiloo, als twee bewoners die hun eigen belang voor laten gaan aan het plezier van een groep mensen die al met zoveel beperkingen te maken heeft en een wethouder die alleen de volgende verkiezing in zijn achterhoofd heeft zo bepalend kunnen zijn voor een groot evenement geeft dat weinig vertrouwen om nog zoiets te organiseren. In 2020 en 2021 hadden we dit soort problemen allemaal niet, dat werd op een andere manier opgelost. Geen leuke maar we hadden het er maar mee te doen. Maar wat een rust. Dit was weer een heel andere manier van leven. En dat beviel goed. Je gaat je tijd weer op andere manieren invullen, ik kon wat meer tijd besteden aan hobby's zoals mijn obsessie voor de runstenen van de Vikingen, meer de natuur in om te fotograferen, meer ritjes op de motor en vooral 's avonds en in weekenden gewoon thuis zijn zonder de druk van deadlines. En dat is na bijna 40 jaar lang onafgebroken besturen en organiseren best wel lekker. Toch denken we wel na over de toekomst

van de run. Heel veel zelfs, ik wel in ieder geval. Wil ik hier mee doorgaan? Wil ik nóg een Truckrun organiseren met alle problemen er omheen? De regels worden steeds strenger, juridisch wordt het voor Stichtingen ook steeds moeilijker (invoering WBTR dat is de Wet bestuur en toezicht rechtspersonen) en ik krijg een beetje het idee dat er gewoon een soort ontmoedigingsbeleid wordt gevoerd tegen dit soort grote evenementen. Misschien zie ik het wel te donker in maar het is puur mijn gevoel. Toen Dorotheé mij dan ook in de loop van vorig jaar belde met de vraag of ik het überhaupt nog zag zitten om, los van de geldende maatregelen, nog een keer de boel weer op te starten en weer een run te organiseren heb ik gezegd dat ik het in ieder geval niet meer kan en wil opbrengen.

Op 16 november jl. hadden we ons eerste Teams overleg, online, helemaal van deze tijd. Ik moet zeggen dat mijn beslissing niet meteen met gejuich werd ontvangen maar dat had ik ook niet verwacht. Toch was er wel begrip voor en René bleek er eigenlijk precies zo over te denken. We hebben het in het verleden wel een keer gehad over hoe lang we hier nog mee door zouden gaan maar er nooit concreet een termijn aan gehangen. "We zien wel hoe het loopt" was meestal de afsluiter van het gesprek.

Het zal inmiddels duidelijk zijn: Er komt geen Truckrun meer, althans niet georganiseerd door de Globetruckers. Er zullen heel wat mensen nu teleurgesteld zijn, misschien zelfs wel kwaad, dat mag en begrijp ik maar bekijk het ook eens van onze kant. Als je jezelf zoveel jaren hebt ingezet voor anderen mag je op een gegeven moment ook wel eens aan jezelf denken. En dat doen we nu.

Maar het is nog niet helemaal afgelopen hoor. We willen niet zomaar de boel de boel laten want een afscheid is wel op z'n plaats. Even nog een laatste kunstje. De plannen daarvoor zijn nog vaag dus kan ik er ook nog niet teveel over zeggen. Maar dat houdt het ook wel weer spannend. Wat we wel weten is dat, zoals het er nu naar uitziet, het gebeuren gaat plaatsvinden rondom de Harteheem in Heemskerk op

een zaterdag in oktober. Ik hoef niet te zeggen dat wij ook hier weer afhankelijk zijn van de ontwikkelingen op medisch gebied maar we gaan er van uit dat tegen die tijd wel weer meer kan. Maar ja, dat dachten we 1½ jaar geleden ook. Maar op een gegeven moment moet je toch iets gaan opstarten want anders komt er nooit wat van de grond. Verder kan ik zeggen dat er wat ons betreft vrachtwagens en motoren bij betrokken zullen zijn. Maar het hangt ook af van andere instanties of alles door kan gaan zoals wij dat in gedachten hebben. We proberen jullie in ieder geval wel zoveel mogelijk op de hoogte te houden.

Ik hoop dat mijn uitleg een beetje duidelijkheid schept maar ik hoop vooral dat jullie begrip hebben voor ons besluit.

Namens het bestuur,
Melgert.